

27.	P	Alojzij Grozde, muč.	Otoče	17.30	† Klavdijo Ramšak, obl.
28.	T	Just, škof	Kamna Gorica	17.30	†† Potočnik
29.	S	Maksim Emonski, škof			maše v fari ne bo
30.	Č	SVETO REŠNJE TELO IN KRI	Dobrava	17.30	v dober namen
31.	P	Obiskanje Device Marije	Kamna Gorica	17.30	za zdravje
1.	S	Justin, mučenec	Dobrava	8.00 17.00	na šmarnični izlet na Kurešček † Alojza Pogačnika
2.	N	PRAZNOVANJE SV. REŠNJEGA TELESA IN KRVI	Kamna Gorica	8.00	†† Branka Robleka in starše, procesija Sv. Rešnjega Telesa
3.	P	Ugandski mučenci	Otoče	17.30	za zdravo pamet
4.	T	Frančišek Caracciolo, red	Kamna Gorica	17.30	† Bojana Ruparja
5.	S	Igor, menih			maše v fari ne bo
6.	Č	Norbert, škof	Dobrava	17.30	po namenu
7.	P	SRCE JEZUSOVO			maše v fari ne bo
8.	S	MARIJINO BREZMADEŽNO SRCE	Dobrava	17.00	za farane
9.	N	PRAZNOVANJE SRCA JEZUSOVEGA	Kamna Gorica	8.00	†† Brlan, Podobnik in Zavržen zaključek veroučnega leta VOLITVE v evropski parlament

Letos so bile šmarnice posvečene pripravi na sveto leto 2025, zato smo razmišljali o molitvi. Polnili smo škatle z molitvenimi nameni, podobno kot pogosto zatikajo podobice z molitvenimi prošnjami v prostoru za kapelico Marije Pomagaj na Brezjah, ki se letos spominja **210 obletnice slike Marije Pomagaj**. Mi se pogosto odpravljamo na Brezje, zato bi predlagal, da se tokrat odpravimo proti Kureščku. Tam bomo imeli sv. mašo, potem nam bo g. Anton Košir malo povedal o svetišču Kraljice miru. Od tam bomo krenili še v Ljubljano, kjer bomo obiskali živalski vrt. Za vstopnino imejte s sabo 5 €. Pa malico.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si **Telefon:** 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 2. Št. 11. (od 26. 5. do 9. 6. 2024)

PRED REFERENDUMOM O EVTANAZIJI

Za velikonočne praznike v letu 2001 je škof Anton Stres tudi kot predsednik komisije Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci jasno predstavil **KRŠČANSKO STALIŠČE** glede uzakonitve evtanazije, ki se v Cerkvi do danes ni spremenilo. Ker smo pred referendumom, na katerem se bo odločalo tudi o tem, vam ga ponujam v presojo.

»Uzakonitev evtanazije, se pravi tako imenovanega "umora iz usmiljenja" na Nizozemskem, je tudi pri nas dalo nekaj poguma sicer redkim zagovornikom tega etično izredno spornega in družbeno zelo nevarnega početja. V zvezi s tem **komisija Pravičnost in mir** najodločneje odklanja vsako razmišljanje o tem, da bi lahko bilo moralno dopustno direktno in dejavno nekomu vzeti življenje, tudi če za to sam prosi. Ve se, da je taka prošnja največkrat posledica dejstva, da tisti človek nima nikogar, ki bi zanj z ljubeznijo skrbel, da mu zdravstvo iz ekonomskih razlogov bolečin ne lajša kot bi sicer lahko, in da se tak človek čuti krivega, ker obremenjuje druge. Zato je upravičena bojazen, da bo uzakonitev evtanazije povzročila veliko več zlorab kakor pa bo omogočila navideznih rešitev brezizhodnih situacij. Predvsem bo namreč omogočila hud pritisk okolja na neozdravljivo bolne, da zahtevajo lastno smrt, da bi razbremenili svoje in družbo.

Predvsem pa **komisija Pravičnost in mir** opozarja, da je prepoved ubijanja soljudi ena najbolj temeljnih in najbolj univerzalnih moralnih zahtev. Pripeljala je do tega, da smo v zadnjem času v številnih deželah prepovedali smrtno kazen. Človek nima oblasti ne nad svojim ne nad tujim življenjem. Le-to je dar in milost in zasluži najvišje spoštovanje. Življenje je naša temeljna vrednota in pravica, življenje je neposredno povezano z našim človeškim dostojanstvom in je podlaga vseh drugih pravic in vrednot. Zato je človeško življenje nedotakljivo. Kot takega ga upravičeno opredeljuje tudi **Ustava Republike Slovenije**. Zato **komisija Pravičnost in mir** tudi odločno odklanja vsako neodgovorno, medicinsko in etično nestrokovno in površno javno razpravljanje o evtanaziji, kakor se je že začelo pojavljati tudi pri nas ob nizozemskem primeru.

Velikonočni prazniki, ki so prazniki zmage življenja nad smrtjo in ljubezni nad sebičnostjo pa so za kristjane, ki verujemo v Jezusovo in naše vstajenje, še poseben povod, da se odločno postavimo v obrambo človeškega življenja in človeškega dostojanstva proti tistim, ki to dostojanstvo povezujejo s telesnim zdravjem ali celo z ekonomsko in drugo socialno koristnostjo, absolutno vrednoto slehernega človeškega življenja pa ogrožajo s tem, da jo imajo za odvisno od telesnega ugodja in dobrega počutja.«

Joseph Ratzinger: BOG Z NAMI IN MED NAMI 2

»Po Svetem Duhu se je utelesil iz Marije Devica in postal človek«

2.1 Matej 1,18-25

Matej piše svoj evangelij za judovski in judovsko-krščanski svet. Zato je njegov namen prikazati nepretrganost Stare in Nove zaveze. Stara zaveza se približuje Kristusu; v njem se izpolnijo obljube. Notranja povezanost med pričakovanjem in izpolnitvijo postane obenem dokaz, da je zares Bog tisti, ki deluje, in da je Jezus od Boga poslani Odrešenik sveta. Zaradi te perspektive mora Matej razviti zgodbo o otroštvu, začevši z likom sv. Jožefa; da bi pokazal, da je Jezus Davidov Sin, obljubljeni potomec, ki daje nadaljevanje Davidovi rodbini in ki jo preoblikuje v Božje kraljestvo na svetu. Rodovno drevo nas pripelje od Davida do Jožefa. Jožefa angel v sanjah imenuje Davidov sin (Mt 1,20). Zaradi tega bo Jožef tisti, ki bo dal Jezusu ime: »Posvojitev je dovršena, ko posvojencu damo ime...«

Prav zato, ker želi Matej pokazati na povezanost med obljubo in izpolnitvijo, stoji ob Jožefovem liku Devica Marija. Obljuba, ki jo je Bog dal po preroku Izaiju kralju Ahazu, ko je bil v oblasti dvoma, a ob grožnji pred prihodom sovražne vojske ni želel prositi Boga za znamenje, do tedaj ni bila razložena in je ostala nerazumljiva. Gospod »sam vam bo dal znamenje: Glej mladenka bo spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel (Bog z nami)« (Iz 7,14). Nihče ne more reči, kaj bi lahko v zgodovinskem kontekstu Ahazovega kraljestva pomenilo to znamenje, namreč ali je bilo dano, v čem je obstajalo. Obljuba obilno presega to uro. Nad Izraelovo zgodovino je svetila kot zvezda upanja, ki je usmerjala poglede v prihodnost, proti še neznanemu. Za Mateja je bila zastor dvignjen, ko se je Jezus rodil iz Devica Marije: tedaj je bilo dano znamenje. Tej drugi črti obljube se sedaj pridruži novo ime, samo tisto, ki daje Jezusovemu imenu ves pomen in globino. Če se otrok iz Izaijeve obljube imenuje Emanuel, je okvir Davidove obljube s tem že razširjen. Kraljestvo tega otroka presega to, kar bi lahko Davidova obljuba dala upati: njegovo kraljestvo je Božje kraljestvo samo; delež ima pri vesoljnosti Božjega kraljestva, saj je v njem sam Bog stopil v zgodovino sveta. Napoved, ki se v pripovedi o spočetju in Jezusovem rojstvu na ta način pojavi, se bo ponovila samo še v zadnjih vrsticah evangelija. Med svojim zemeljskim življenjem je bil Jezus poslan samo v Izraelovo hišo, ne še k poganom. Po svoji smrti na križu, že vstali od mrtvih pa pravi: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence... in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,19sl.). Tukaj se kaže kot Bog z nami, čigar kraljestvo obsega vse narode, ker je samo en Bog za vse. Zato v pripovedi o Jezusovem spočetju Matej na enem mestu preoblikuje Izaijevo besedo. Nič več ne reče: ona (devica) mu bo dala ime Emanuel, temveč: *imenovali ga bodo Emanuel, Bog z nami. Z »imenovali ga bodo« se kaže prihodnje občestvo vernih, Cerkev, ki bo po tem imenu klicala Jezusa. V pripovedovanju sv. Mateja je vse osredotočeno na Kristusa, saj*

je vse osredotočeno na Boga. Veroizpoved je to upravičeno tako razumela, Cerkev pa posredovala naprej. A ker je Bog z nami, imata tudi varuha obljube, Jožef in Marija, ključen pomen. Jožef simbolizira Božjo zvestobo v obljubi Izraelu, Marija pa poseblja upanje človeštva. Jožef je oče po postavi, Marija pa je mati v svojem telesu; od nje je odvisno, da je Bog resnično postal eden izmed nas.

2.2 Luka 1,26-38

Svoj pogled zdaj usmerimo k Lukovi verziji Jezusovega spočetja in rojstva – ne zato, da bi tu razlagali to zelo bogato besedilo, ampak samo, da bi zajeli njegov poseben odnos do veroizpovedi. Omejil se bom na odlomek oznanila Jezusovega rojstva, ki ga je naznanil nadangel Gabriel (Lk 1,26-38). Prek angelovih besed Luka daje čutiti skrivnost Trojice in tako daje temu dogodku središčno teološko mesto, okoli katerega se, tudi v veroizpovedi, vrti vsa zgodovina odrešenja. Otrok, ki se bo rodil, se bo imenoval Sin Najvišjega, Božji Sin; Sveti Duh, moč Najvišjega, bo skrivnostno izvršil svoje spočetje: tako gre za vprašanje Sina, in posredno Očeta in Svetega Duha. Luka uporablja za prihod Svetega Duha nad Marijo izraz »obsenčiti«. S tem namiguje na starozavezna besedila o svetem oblaku, ki je lebdel nad shodnim šotorom ter pomenil prebivališče Boga. Marija je predstavljena kot novi sveti šotor, skrinja nove zaveze. Njen **da** postane kraj srečanja, v katerem Bog prejme prebivališče na svetu. Ta Bog, ki ne prebiva v hiši iz kamnov, živi v tistem **da**, ki ga je s telesom in dušo izrekla Marija; tisti, ki ga svet ne more zaobjeti, lahko v celoti prebiva v človeškem bitju... .. Motiv novega templja, nove skrinje zaveze, še posebej v angelovem pozdravu Mariji, Luka večkrat osvetli: »*Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj*« (Lk 1,28). Danes je komaj še sporno, da se angelova beseda, ki jo posreduje Luka, nanaša na besedo obljube iz preroka Sofonija 3,14, ki se obrača na Sionsko hčer in ki ji naznanja prebivanje Boga v njej. S tem pozdravom je Marija kot Sionska hči v osebi in obenem kot kraj, kjer prebiva Bog, kot svet šotor, nad katerim se zadržuje oblak Božje navzočnosti. Cerkveni očetje so ponovno uporabili to misel, ki je potem zaznamovala tudi ikonografijo (upodabljanje). Sveti Jožef, ki nosi cvetočo palico, je predstavljen kot veliki duhovnik, kot arhetip krščanskega škofa. Marija je živa Cerkev. Nad njo pride Sveti Duh, in ona tako postane novi tempelj. Jožef, pravični, je poklican za varuha skrivnosti – za družinskega očeta in čuvaja svetišča, ki je Devica, in Logosa (Božje Besede) v njej. Na ta način dobimo podobo škofa, ki mu je zaročenka zaupana; ne more razpolagati z njo, ampak je ona pod njegovim varstvom. Tu je vse osredotočeno na troedinega Boga in prav zaradi tega Jožefova navzočnost v zgodovini postane posebej očitna in otipljiva v skrivnosti Marije in Cerkve... In še ena točka Lukovega Oznanjenja se mi zdi pomembna za našo temo. Bog zahteva **da** človeškega bitja. S človekom ne razpolaga z močjo. V človekovem stvarjenju je ustvaril svobodnega »nasprotnika«, in da lahko ustanovi svoje kraljestvo, ki ni utemeljeno na njegovi zunanji moči, temveč na človeški svobodi, potrebuje svobodo svoje stvaritve. (se nadaljuje)